

4. Pôstna nedel'a B

*Zachránila vás milosť pre vašu vieru;
teda nie vaša sila – je to dar Boží. (Ef 2,8)*

Prvé čítanie

2. kniha Kroník 36,14-16.19-23

Všetky kňazské kniežatá i ľud za kráľa Sedekiáša množili nevernosti, napodobňovali všetky ohavnosti pohanov a poškvrnili chrám, ktorý si Pán zasvätil v Jeruzaleme.

Pán, Boh ich otcov, posielal k nim poslov a vo dne v noci ich napomínal, lebo mu bolo ľúto svojho ľudu a svojho príbytku. Ale oni vysmiali Božích poslov, pohrdali jeho slovami a tupili jeho prorokov, až vzrástol Pánov hnev proti jeho ľudu a už nebolo lieku.

Nepriatelia spálili Boží dom, zrúcali jeruzalemské múry, podpálili všetky paláce a zničili všetky cenné predmety. Tých, čo unikli meču, Nabuchodonozor odvliekol do Babylonu a stali sa otrokmi kráľa a jeho synov, kým sa nezačalo kráľovstvo Peržanov. Tak sa splnilo Pánovo slovo, ktoré povedal ústami Jeremiáša: "Teraz zem dostala svoje soboty, cez celý čas spustošenia odpočívala, až sa naplnilo sedemdesiat rokov."

V prvom roku Kýra, kráľa Peržanov, sa splnilo, čo Pán povedal ústami Jeremiáša. Pán vnukol Kýrovi, kráľovi Peržanov, a on po celom svojom kráľovstve nariadil vyhlásiť – aj písomne:

Takto hovorí Kýros, kráľ Peržanov: "Pán, Boh nebies, mi dal všetky kráľovstvá zeme. A rozkázal mi, aby som mu postavil dom v Jeruzaleme, ktorý je v Judsku. S každým, kto patrí k jeho ľudu, nech je Pán, jeho Boh, a nech vystúpi do Jeruzalema."

Druhé čítanie

List Efézanom 2,4-10

Bratia a sestry, zvrchovane milosrdný Boh nás vo svojej veľkej láske miluje a hoci sme boli mŕtvi pre svoje hriechy, oživil nás s Kristom. Milosť vás zachránila.

V Kristu Ježišovi nás vzkriesil a s ním nám dal miesto v nebi, aby v dobrote, prejavenej nám v Kristu Ježišovi, v budúcich časoch ukázal nesmierne bohatstvo svojej milosti.

Zachránila vás milosť pre vašu vieru; teda nie vaša sila – je to dar Boží, nie vaše skutky, aby sa nikto nemohol chváliť. Sme totiž jeho dielo, stvorení v Kristu Ježišovi, aby sme konali dobré skutky, ktoré Boh pripravil a my ich máme uskutočniť.

Ježiš povedal Nikodémovi: "Ako Mojžiš vyzdvihol hada na púšti, tak musí byť vyzdvihnutý aj Syn človeka, aby každý, kto verí v neho, mal večný život. Veď Boh tak miloval svet, že dal svojho jednorodného Syna, aby nezahynul nik, čo v neho verí, ale aby mal večný život. Lebo Boh neposlal Syna na svet, aby svet odsúdil, ale aby sa skrze neho svet zachránil.

Kto v neho verí, nebude súdený. Ale kto neverí, už je odsúdený, pretože neveril v meno jednorodného Syna Božieho.

A súd je v tom, že svetlo prišlo na svet, ľudia však tmu milovali viac ako svetlo, lebo ich skutky boli zlé.

Veď každý, kto zle robí, nenávidí svetlo a nejde na svetlo, aby nevyšli najavo jeho skutky. Kto však koná pravdu, ide na svetlo, aby bolo vidieť, že svoje skutky koná v Bohu."

Na zamyslenie

Je to paradox ľudského života, že symbol smrti je často zároveň symbolom spásy, záchrany a života. Dodnes je starý symbol hada ovinutého okolo tyče symbolom lekára alebo lekárnik. Znárodňuje to možnosti medicíny: vlastne zo smrteľných jedov vyrobiť lieky proti všetkým chorobám. Napriek tejto životnej skúsenosti je to pre nás ťažké a často neprijateľné povedať "áno" Ježišovej výzve k smrti ako ceste k životu.

My všetci by sme chceli byť vyzdvihnutí – ale nie na kríž. My všetci by sme chceli večný život – ale nikto z nás by nechcel zomrieť. My všetci by sme chceli byť spasení – ale bez bolesti, ktorá terapiu sprevádza. A napokon nechceme vidieť nevyhnutnosť zmeniť náš životný štýl. Keď ide o hriech, vinu a odcudzenie sa Bohu, zdá sa to rovnako ťažké pozrieť sa vedome tejto "chorobe" do očí. Radšej budeme žiť s dôsledkami viny...

To, že sa človek vzpiera spásy, ktorá je na začiatku spojená s bolesťou a utrpením, je stará známa pravda. Stretávame sa s tým už v Starom zákone. Prvé čítanie nám pripomína, ako národ Izraela, aby opäť z neho bol Boží národ, musí v exile prejsť skúsenosťou utrpenia a pocitu, že ich Jahwe opustil. Keď sa príliš bránime životu, navštívi nás niekedy "terapia", ktorá je o to bolestnejšia, ako tá, pre ktorú sme sa mohli sami rozhodnúť. Ale aj v tejto situácii nás Boh nenecháva samých. Pre národ Izraela prichádza pomoc zo strany, z ktorej by to najmenej očakával: od perzského kráľa Kyrosa, ktorý bol vlastne ich nepriateľom. Boh prelomí, zničí vždy ľudské očakávania. Táto skúsenosť, ktorá sprevádza dejiny človeka s Bohom, je jasne formulovaná aj v Pavlovom liste Efezanom (2. čítanie): keď človek začne veriť, že sa môže zachrániť, oslobodiť a spasiť len vlastnou silou svojich rúk, začne myslieť vo veľmi obmedzenej rovine. Keď však prijme to, že spása a celistvosť vyžaduje síce spoluprácu človeka, pretože Boh bez človeka a proti nemu nikdy nemôže konať, a že konečné oslobodenie je len Božím dielom, až potom je možné uzdravenie a spása bez akýchkoľvek hraníc a mimo všetkých ľudských očakávaní.

Nikodém, ktorý prichádza v noci k Ježišovi, spoznáva v rozhovore s ním túto ľudskú dynamiku, vyjadrenú v obraze svetla a tmy. Všet on ešte váha urobiť skok viery cez túto tmu. Stretávame sa s ním ešte vo Veľký piatok, keď ukladá Ježišovo telo do hrobu. Možno potreboval ešte túto skúsenosť Ježišovej smrti, aby urobil rozhodný krok do života. Božia trpezlivosť a vernosť je bez hraníc. Božie možnosti nemožno pochopiť a ani spočítať – a to platí aj pre nás.